

opusdei.org

Dossier informatiu sobre Guadalupe Ortiz de Landázuri

Informacions rellevants sobre Guadalupe Ortiz de Landázuri: biografia, cronologia de la causa de canonització, relat del miracle, preguntes al postulant i bibliografia d'interès.

16/05/2019

CONTINGUT

1. Breu biografia de Guadalupe Ortiz de Landázuri (1916-1975)

2. Cronologia de la causa de canonització

3. La curació miraculosa d'Antonio Jesús Sedano Madrid, atribuïda a Guadalupe Ortiz de Landázuri

4. Preguntes al postulant de la causa, Antonio Rodríguez de Rivera, sacerdot

5. Dades sobre la beatificació

6. Referències bibliogràfiques i electròniques

.....

Biografia de Guadalupe Ortiz de Landázuri (1916-1975)

Guadalupe Ortiz de Landázuri va néixer a Madrid, Espanya, el 12 de desembre del 1916. Era la quarta filla i l'única noia del matrimoni format per Manuel Ortiz de Landázuri i

Eulogia Fernández-Heredia. Els seus pares la van educar en la fe cristiana. El germà que la precedia, Francisco, va morir quan ella era petita. Amb 10 anys es va traslladar amb la seva família a Tetuan, al nord de l'Àfrica, per la feina del seu pare, que era militar. Durant la infantesa destacaven ja dos trets definitoris de la seva personalitat: la força i la valentia.

El 1932 van tornar a Madrid, on va acabar el batxillerat a l'Institut Miguel de Cervantes. L'any 1933 es va matricular a la carrera de Ciències Químiques a la Universitat Central. Era una de les cinc dones d'una classe de setanta. Més tard, va començar el doctorat, perquè es volia dedicar a la docència universitària. Els seus companys d'universitat la recorden dedicada seriosament a l'estudi, amb gran simpatia i amant de l'imprevist.

Durant la Guerra Civil Espanyola (1936-1939) van fer presoner el seu pare i, finalment, el van condemnar a morir afusellat. Guadalupe, que llavors tenia 20 anys, juntament amb el seu germà Eduardo i la seva mare se'n van poder acomiadar hores abans que morís i donar-li serenitat en aquells durs moments. Va perdonar de cor els qui havien decidit la condemna del seu pare. El 1937, va aconseguir passar amb el seu germà i la seva mare a l'altra zona d'Espanya, on hi havia el seu germà Manolo. Es van instal·lar a Valladolid fins al final de la guerra.

Van tornar a Madrid el 1939.

Guadalupe va començar a impartir classes a l'escola de La Bienaventurada Virgen María i al Liceu Francès. Un diumenge del 1944, quan assistia a missa, es va sentir "tocada" per la gràcia de Déu. Quan tornava a casa seva, va trobar un amic a qui va manifestar el seu

desig de parlar amb un sacerdot. Aquest li va facilitar el telèfon de Josepmaria Escrivà. El 25 de gener va anar a una cita amb ell en el que era el primer centre de dones de l'Opus Dei, al carrer Jorge Manrique. Guadalupe recordava aquesta trobada com el seu descobriment de la crida de Jesucrist a estimar-lo sobre totes les coses a través del treball professional i de la vida ordinària: aquest era el missatge que Déu volia recordar als homes servint-se de l'Opus Dei. Després de considerar l'assumpte en l'oració i d'assistir a uns dies de recés espiritual, el 19 de març va decidir respondre que sí al Senyor. Guadalupe tenia 27 anys. A partir d'aquell moment, va intensificar el seu tracte amb Déu. Complia amb amor les seves ocupacions i buscava passar estones d'oració al costat del sagrari.

L'Opus Dei era present en els seus primers anys i, entre les tasques que calia dur a terme, era important atendre l'administració domèstica de les residències d'estudiants que s'estaven posant en marxa, a Madrid i a Bilbao. Guadalupe es va dedicar durant uns anys a aquestes tasques. Eren anys d'escassetat i cartilles de racionament i, a aquestes dificultats exteriors, se sumava el seu esforç per aprendre una feina per a la qual no tenia cap habilitat especial. No per això va minvar la seva passió per la Química i, sempre que podia, continuava estudiant.

Durant el curs 1947-1948 va ser la directora de la residència universitària Zurbarán. Connectava fàcilment amb les universitàries, que responien amb confiança a la paciència i l'afecte que els mostrava i al sentit de l'humor amb què els ajudava en la seva vida acadèmica i personal.

El 5 de març de 1950, per invitació de sant Josepmaria, va anar a Mèxic per portar el missatge de l'Opus Dei a aquestes terres. Hi anava molt il·lusionada amb la feina que es faria en aquest país, sota l'empара de la Mare de Déu de Guadalupe. Es va matricular al doctorat de Ciències Químiques, que havia començat a Espanya. Juntament amb els qui la van acompanyar, va posar en marxa una residència universitària.

Fomentava en les residents que es prenguessin seriosament els estudis i els obria horitzons de servei a l'Església i a la societat de la qual formaven part. Destacava la seva preocupació pels pobres i la gent gran. Entre altres iniciatives, va crear amb una amiga —metgessa de professió— un dispensari ambulant: anaven casa per casa als barris més necessitats passant consulta a les persones que hi vivien i facilitant-los els medicaments gratuïtament. Va impulsar la formació cultural i

professional de camperoles, que vivien en zones muntanyoses i aïllades del país i que moltes vegades no disposaven de la instrucció més bàsica.

Guadalupe tenia un gran cor i un caràcter decidit, que procurava dominar esforçant-se per expressar-se amb delicadesa i suavitat. El seu optimisme cristià i el seu somriure habitual atreien, i aquesta alegria s'expressava moltes vegades en cançons, encara que no cantés especialment bé. Beatriz Gaytán, historiadora, recorda: “Sempre que penso en ella sento, malgrat el temps que ha passat, el seu riure. Guadalupe era un somriure permanent: acollidor, afable, senzill”. Durant els anys que va ser a Mèxic va ser una de les impulsores de Montefalco, una antiga hisenda colonial que llavors estava en ruïnes i que avui és seu d'un centre de convencions i casa de recessos i de

dues institucions educatives: el Col·legi Montefalco i l'escola rural El Peñón.

El 1956 es va traslladar a Roma per col·laborar més directament amb sant Josepmaria en el govern de l'Opus Dei. Aquell any es van desencadenar els primers símptomes d'una afecció cardíaca i va haver de ser operada a Madrid. Malgrat la bona recuperació, la seva cardiopatia es va fer més greu i va haver de tornar definitivament a Espanya. Va reprendre l'activitat acadèmica i va començar una investigació sobre els refractaris aïllants i el valor de les cendres de la pellofa d'arròs per a aquests. Aquest treball va guanyar el premi Juan de la Cierva i va culminar en una tesi doctoral que va defensar el 8 de juliol de 1965. Alhora, va desenvolupar la seva tasca docent com a professora de Química a l'Institut Ramiro de Maeztu durant dos cursos, i a l'Escola Femenina de

Mestratge industrial —de la qual va arribar a ser subdirectora— durant els deu anys següents. A partir del 1968 participa en la planificació i posada en marxa del Centre d'Estudis i Investigació de Ciències Domèstiques (CEICID), del qual serà subdirectora i professora de Química de tèxtils. Els qui van coincidir amb ella recorden que era més comprensiva que exigent amb les persones, i que es veia que buscava Déu al llarg del dia: se sabia mirada per Ell i per la santíssima Verge, sempre que podia feia breus visites al sagrari per parlar tota sola amb Jesús sacramentat, alhora que pensava en els seus alumnes quan preparava amb rigor i dedicació les classes. Tenia moltes amistats, a les quals dedicava temps i les seves millors energies sense descuidar els qui convivia amb ella, als quals atenia amb molt d'afecte.

Malgrat la seva malaltia cardíaca, Guadalupe no es queixava i procurava que no es notés el cansament que li produïa caminar, pujar escales, etc. S'esforçava per escoltar amb interès els altres i volia passar inadvertida, buscant centrar la conversa en els altres. El 1975, els metges decideixen que la millor opció és operar-la i deixa casa seva a Madrid per ingressar a la Clínica Universitària de Navarra. L'1 de juliol és operada. Pocs dies abans, el 26 de juny, havia mort a Roma el fundador de l'Opus Dei. Guadalupe va rebre la notícia amb gran dolor però amb la pau i l'alegria de saber que ja gaudia de Déu. Ella mateixa, al cap de pocs dies, s'enfrontaria a la seva pròpia mort amb aquesta serenitat: tot i que el resultat de l'operació va ser satisfactori, quan s'estava recuperant va patir una insuficiència respiratòria sobtada. Va morir el 16 de juliol del 1975, festa de la Mare de Déu del Carme. Les seves

restes reposen al cementiri de Pamplona.

Cronologia de la causa de canonització

16 de juliol de 1975: Guadalupe mor a Pamplona, Espanya, amb fama de santedat.

6 de gener de 2001: el prelat de l'Opus Dei, Mons. Xavier Echevarría, nomena el Mn. Benito Badrinas Amat postulant de la causa de beatificació i canonització de Guadalupe.

30 de març de 2001: la Congregació de les Causes dels Sants —després de rebre la petició de l'arquebisbe de Madrid, el cardenal Antonio María Rouco Varela, i amb el consentiment de l'arquebisbe de Pamplona, Mons. Fernando Sebastià— transfereix la competència per instruir la

investigació diocesana de Pamplona a Madrid, mitjançant rescripte.

3 de novembre de 2001: la Congregació de les Causes dels Sants concedeix el *nihil obstat* per a incoar el procés de canonització de Guadalupe.

18 de novembre de 2001: primera sessió del procés sobre la vida, les virtuts i la fama de santedat de Guadalupe, a l'arxidiòcesi de Madrid, presidida pel cardenal Rouco Varela.

Del 23 de gener de 2002 a l'11 de desembre de 2003: en 66 sessions, el tribunal interroga 32 testimonis, a Madrid.

Del 6 al 28 de maig de 2003: en 37 sessions, el tribunal escolta les declaracions de 22 testimonis, a la Ciutat de Mèxic, per comprovar *in situ* l'extensió de la fama de santedat de Guadalupe.

Del 9 de maig de 2002 al 13 de desembre de 2004: els membres de la comissió històrica recullen tots els documents relatius a la serventa de Déu, els lliuren i presenten un informe al respecte.

Del 10 de maig de 2002 a 3 de gener de 2005: els perits teòlegs estudien els escrits de Guadalupe i presenten els seus parers.

18 de març de 2005: sessió de cloenda del procés diocesà, presidida per l'arquebisbe de Madrid.

23 d'abril de 2005: lliurament de les actes de la investigació diocesana a la Congregació de les Causes dels Sants: ocupen 3.008 pàgines, en set volums.

12 de maig de 2005: el prelat de l'Opus Dei nomena el mn. Antonio Rodríguez de Rivera postulant de la causa de canonització davant la Congregació de les Causes dels Sants.

17 de febrer de 2006: la Congregació de les Causes dels Sants emana el decret de validesa del procés diocesà sobre la vida, les virtuts i la fama de santedat de la serventa de Déu.

5 de maig de 2006: la Congregació nomena al P. Cristoforo Bove, O.F.M. Conv., Relator encarregat de dirigir la redacció de la *Positio super vita, virtutibus et fama sanctitatis* de Guadalupe.

4 de agost de 2009: el postulant lliura a la Congregació la *Positio*. Consta de quatre parts: història de la causa i fonts (25 pàgines), biografia documentada (159 pàgines), estudi crític sobre les virtuts (215 pàgines) i *summarium* de les declaracions dels testimonis del procés i dels documents i escrits de Guadalupe (656 pàgines).

7 de juny de 2016: els consultors teòlegs de la Congregació de les Causes dels Sants, després d'haver

examinat la *Positio*, responen positivament a la pregunta sobre l'exercici heroic de les virtuts per part de Guadalupe, i sobre la seva fama de santedat i de favors.

2 de maig de 2017: la sessió ordinària dels cardenals i bisbes membres de la Congregació es pronuncia a favor de l'heroïcitat de les virtuts i de la fama de santedat de Guadalupe.

4 de maig de 2017: el Papa Francesc autoritza a la Congregació de les Causes dels Sants a promulgar el decret sobre les virtuts de la serventa de Déu Guadalupe Ortiz de Landázuri.

5 d'octubre de 2017: el consell de metges de la Congregació de les Causes dels Sants declara que la curació d'Antonio Jesús Sedano Madrid és científicament inexplicable. El congrés de teòlegs consultors, reunits l'1 de març de

2018, afirma que la curació s'ha d'atribuir a la intercessió davant Déu de Guadalupe.

5 de juny de 2018: els cardenals i bisbes de la Congregació de les Causes dels Sants, d'acord amb les conclusions del consell de metges i dels teòlegs consultors, confirmen la curació extraordinària d'Antonio Jesús Sedano Madrid per la intercessió de Guadalupe Ortiz de Landázuri.

8 de juny de 2018: el Papa Francesc autoritza la Congregació a publicar el decret sobre el miracle atribuït a Guadalupe.

26 d'octubre 2018: la Santa Seu comunica que el Papa Francesc ha establert la data de la beatificació.

18 de maig 2019: tindrà lloc la beatificació de Guadalupe a Madrid, la seva ciutat natal.

Curació miraculosa d'Antonio Jesús Sedano

Va ser a l'estiu de 2002 quan a Antonio Jesús Sedano Madrid, de 76 anys i vidu des de 1991, li va aparèixer al costat de l'ull dret una lesió cutània similar a un gra que li cremava i que, de vegades, li generava dolor. Durant diverses setmanes els seus tres fills i alguns amics ho van veure, però no es va aplicar cap tractament.

Com que tenia dificultats de visió, l'Antonio va programar una consulta oftalmològica, amb vista a una possible operació de cataractes, en un centre d'assistència sanitària de Barcelona, on vivia. Durant aquesta consulta, el 2 d'agost, va aprofitar per mostrar a la oftalmòloga la lesió de la pell costat de l'ull. La doctora el va redirigir directament a l'Hospital

Clínic de Barcelona, perquè li fessin una revisió de la lesió cutània, ja que sospitava que es tractava d'un tumor.

El 30 d'octubre va ser valorat en aquest hospital pel cap del departament d'oftalmologia, que va arribar amb seguretat al diagnòstic clínic de carcinoma basocel·lular, en la forma coneguda com *ulcus rodens*. Aquest és un dels tumors malignes més freqüents de la superfície cutània, afecta habitualment persones d'edat avançada i apareix amb més freqüència al cap i al coll. La seva evolució és progressiva i comporta destrucció local dels teixits. El tractament sol ser quirúrgic i en la majoria d'ocasions deriva en la curació del pacient.

En el cas d'Antonio, el tumor, de la mida d'una llentia, tenia una gravetat superior a l'habitual ja que, per la seva localització, molt propera a l'ull, podia envair fàcilment òrgans

delicats. El metge el va informar que la seva lesió requeria una extirpació quirúrgica i el va reenviar a l'especialista en cirurgia plàstica. Considerant segur el diagnòstic i que era necessari un tractament immediat, el metge li va especificar el tipus de tumor que considerava que patia. L'endemà, un cirurgià plàstic va revisar l'Antonio i va confirmar el diagnòstic precedent: es tractava d'un carcinoma basocel·lular. Sense perdre temps, va ordenar una operació urgent per extirpar-li el tumor, que va explicar al pacient que era indubtablement un tumor maligne.

L'Antonio estava molt preocupat pel diagnòstic de càncer, i mentre esperava la cirurgia aquesta preocupació va créixer perquè el tumor empitjorava sensiblement: es va ulcerar i va començar a sangar.

A l'Oratori de Santa Maria de Bonaigua de Barcelona, on sovint anava a missa, l'Antonio va trobar una estampa per a la devoció privada a la serventa de Déu Guadalupe Ortiz de Landázuri i documentació sobre la seva vida. De seguida va sorgir una simpatia personal i espiritual cap a ella, pel que va començar a demanar-li amb constància per la seva curació. El mateix van fer els seus fills i altres parents, entre els que l'Antonio va repartir diverses estampes de la serventa de Déu.

Abans de saber quan seria operat, l'Antonio estava desanimat i espantat i, en conèixer la data precisa de la cirurgia, la por que tenia es va agreujar. Una nit en què es trobava especialment nerviós, prenent entre les mans una estampa de la Guadalupe, va acudir a ella espontàniament, amb molta fe: "Tu

pots fer-ho, fes que jo no hagi de ser operat, això és poca cosa per a tu".

Després d'invocar a la Guadalupe, l'Antonio es va calmar, va dormir sense interrupcions i al matí següent es va despertar serè i descansat. Al veure's al mirall va descobrir que la lesió havia desaparegut. No ho podia creure; pensava que aquestes coses podien succeir a altres persones, però no a ell. El seu estat d'ànim va canviar completament i aquell matí fins i tot va fer broma en donar-li la notícia a una filla, que es va quedar estupefacta. El mateix va passar amb una altra filla en constatar que el tumor havia desaparegut d'un dia per l'altre, sense deixar cap signe. L'Antonio va telefonar també al seu fill per donar-li la notícia i també ho va dir a altres amics. A més, va contactar amb la secretària de l'especialista en cirurgia plàstica per anul·lar la intervenció, ja que no hi havia res a operar.

Quan el cirurgià plàstic va revisar al pacient, va comprovar l'absoluta desaparició del càncer, per causes desconegudes. La seva impressió inicial va ser d'ensurt. La primera pregunta que li va fer va ser: "On l'han operat?". A continuació, l'Antonio li va explicar els detalls de la seva curació i la intercessió de Guadalupe Ortiz de Landázuri. La curació, esdevinguda de la nit al dia, era inexplicable. En la història clínica va quedar anotat: "Ha desaparegut la lesió després de resar-li a la serventa de Déu Guadalupe Ortiz de Landázuri". En successives revisions la curació es va confirmar.

Antonio Jesús Sedano Madrid va morir dotze anys després, el 2014, a causa d'una patologia cardíaca. Tenia 88 anys. El càncer de pell, del qual es va curar per intercessió de Guadalupe Ortiz de Landázuri, mai va tornar a aparèixer.

Com que la curació semblava un fet extraordinari, segons les indicacions previstes per a aquests casos, l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, va decretar el 18 de maig de 2007 la instrucció d'un procés canònic sobre el miracle i va nomenar un tribunal diocesà per a la investigació. El procés va tenir lloc del 25 de maig de 2007 al 17 de gener de 2008. El 24 d'octubre de 2008 la Congregació de les Causes dels Sants va sancionar la validesa del procés.

El 5 d'octubre de 2017, el consell de metges de la Congregació de les Causes dels Sants va examinar el cas. Els metges van destacar els aspectes més rellevants de la curació en estudi: l'adequat procés diagnòstic de la lesió, confirmat per especialistes mèdics, i especialment la seva curació en poques hores, sense cap tractament. Els pèrits d'aquesta congregació van declarar que des del

punt de vista científic els fets no es podien explicar.

Successivament, el cas va ser sotmès a l'examen dels teòlegs consultors, que l'1 de març de 2018 van declarar comprovada, més enllà de tot dubte raonable, la relació entre la curació miraculosa d'Antonio i la invocació a Guadalupe Ortiz de Landázuri.

Finalment, en la sessió ordinària del 5 de juny de 2018, els cardenals i bisbes que són membres de la Congregació de les Causes dels Sants van dictaminar que està provat sòlidament que el cas ha de ser considerat com un miracle.

El 8 de juny de 2018, el Sant Pare Francesc, després d'haver rebut del cardenal Angelo Amato, prefecte de la Congregació de les Causes dels Sants, una relació de tot el que s'acaba d'exposar, va declarar que consten les proves del miracle obrat per Déu a través de la intercessió de

la venerable serventa de Déu
Guadalupe Ortiz de Landázuri.

Preguntes al postulant de la causa

1. Qui va ser Guadalupe Ortiz de Landázuri?

Va ser una dona d'una gran categoria humana, alegre i humil, que va gaudir de molt prestigi professional i va viure sempre ajudant els altres en les seves necessitats espirituals i materials. Va ser una persona enamorada de Déu, plena de fe i d'esperança.

Va néixer a Madrid en la festa de la Mare de Déu de Guadalupe de l'any 1916. Va estudiar Ciències Químiques a la Universitat Central. En/A la seva promoció eren només cinc dones. Destacava per la seva serietat en

l'estudi i el seu somriure encomanadís. Després de la Guerra Civil, va acabar la carrera i va començar a fer classes de Física i Química en el/al Col·legi de les Irlandeses i al Liceu Francès de Madrid.

A començaments de 1944 va conèixer l'Opus Dei. La seva primera trobada amb sant Josepmaria la va marcar profundament. Més tard afirmarà: «Vaig tenir la sensació clara que Déu em parlava a través d'aquell sacerdot». El mateix any va demanar l'admissió en aquesta institució de l'Església. Va dirigir alguns centres de l'Opus Dei per a noies joves a Madrid i a Bilbao. El 1950 es va traslladar a Mèxic per començar el treball apostòlic amb dones: va ser una aventura viscuda amb generositat i una fe enorme. Entre altres coses, va posar en marxa un centre de promoció humana i

professional per camperoles, en una zona rural de l'Estat de Morelos.

El 1956 es va establir a Roma, on va col·laborar amb sant Josepmaria a la direcció de l'Opus Dei. Després de dos anys, per motius de salut, va tornar a Espanya i va reprendre l'ensenyament i la recerca. Va concloure la seva tesi doctoral en Química amb la màxima qualificació, tesi que va ser guardonada amb el premi Juan de la Cierva. Va ser pionera del Centre d'Estudis i Recerca de Ciències Domèstiques (CEICID). Més tard va rebre la medalla del *Comité International de la Rayonne et des Fibres Synthétiques*, per un treball de recerca sobre fibres tèxtils.

Com a conseqüència d'una malaltia cardiològica, va morir a Pamplona, amb fama de santedat, el dia la Mare de Déu del Carme de l'any 1975, vint

dies després de la marxa al Cel de sant Josep maria. Tenia 59 anys.

2. Per què l'Església va decidir obrir el seu procés de canonització?

Perquè els qui la van conèixer a Espanya, a Mèxic i a Itàlia estan convençuts de la seva santedat, és a dir, de l'exemplaritat de la seva conducta cristiana. I molts altres que han tingut notícia, després de la seva mort, de la seva vida heroica, acudeixen a la seva intercessió davant Déu per demanar-li favors. Què diuen de Guadalupe les persones que la van conèixer? Cito algunes frases:

- «La consideràvem una persona extraordinària que destacava per les seves virtuts». «Va deixar un record inesborrable de santedat».

- «Transparentava que era filla de Déu i volia viure fidel a la seva voluntat».

- «Se la veia enamorada del Senyor, plena de profunda alegria que només de veure-la, l'encomanava». «Tenia una alegria desbordant, habitual; quan reia semblava que li comunicava a un una part del Cel ».

- «M'impressionava com es recollia en sentir Missa i en combregar cada dia, quant resava i ens animava a resar».

- «El seu gran amor a l'Església li feia demanar diàriament pel Sant Pare».

- Va treballar «unida al Senyor, tractant d'estimar i d'ajudar tots els qui l'envoltaven, i amb una vibració apostòlica que ni la malaltia va aconseguir minvar».

- «Desitjo la seva canonització perquè la considero santa i crec que la seva

vida és un exemple important per al món d'avui».

3. Vostè ha estudiat en profunditat la vida de la Guadalupe.

Personalment, què és el que més l'impersona d'ella?

El que més m'ha impressionat ha estat l'"oblit de si" de la Guadalupe. Pensava constantment en el Senyor i en els altres. Un exemple és el que va succeir a Mèxic, el 1952. Va ser durant un curs de recés espiritual per a estudiants universitàries, en una casa recentment construïda i gairebé sense moblar. El penúltim dia va fer una xerrada sobre les virtuts cristianes. Ella i les altres estaven assegudes a terra. Va notar un gran dolor per la picada d'un insecte (que era verinós, encara que en aquest moment no ho podia imaginar), però no va voler interrompre la xerrada fins al final, perquè no es preocupessin, i ningú es

va adonar del que havia passat. Va emmalaltir amb febre molt alta i va haver d'estar-se al llit uns quinze dies. En cap moment es va queixar. És més, des del llit va seguir tirant endavant els seus deures fins que una altra dona de l'Opus Dei la va substituir. Les persones que l'atenien van ser testimonis, no només que no es queixava ni parlava de la seva malaltia, sinó que s'interessava pels que anaven a veure-la i impulsava el treball apostòlic.

L'oblit de si, unit a la seva profunda vida espiritual, va fer que fos un volcà d'iniciatives i d'activitats per ajudar els altres, humana i espiritualment.

En aquest fet criden l'atenció també la seva valentia i la seva fortalesa. Aquesta fortalesa es va forjar humanament, en part, durant el temps que va estar a Tetuan -amb motiu de la destinació del seu pare,

que era militar- en una escola en la qual era l'única noia. La fortalesa i la fe de la Guadalupe es van manifestar de manera admirable quan -amb la seva mare i el seu germà, en la nit del 7 al 8 de setembre de 1936, en plena Guerra Civil- va acompanyar el seu pare, que havia de ser afusellat a la matinada. Va ser Guadalupe qui el va ajudar, sense una llàgrima, a resar i a preparar-se per a la trobada amb Déu.

4. Quins trets destacaria del caràcter de la Guadalupe?

Moltes persones que la van conèixer subratllen la seva alegria desbordant, el seu somriure habitual. Era acollidora amb tothom. Transmetia pau i confiança a camperoles i a universitàries, a senyores de qualsevol nivell social. La seva alegria no era fruit d'un esforç humà, sinó conseqüència de saber-se filla de Déu, de la seva intimitat amb Crist; és

a dir, un do de l'Esperit Sant. Per això era constant i serena, i això li va facilitar considerablement el seu apostolat i el seu servei a l'Església i a la societat.

Una jove universitària, que va conèixer la Guadalupe l'any següent de la seva arribada a Mèxic, comentava: «Confesso que tenia curiositat de conèixer-la, perquè tots em parlaven del riure de la Guadalupe, de la seva alegria constant». I el seu germà Eduardo, descrivint els seus últims moments, va escriure: «Aquest va ser el gran secret "de la Guadalupe: acceptar sempre com a bo tot el que li passava. Al seu voltant, en aquelles hores d'angoixa mortal, tots van quedar admirats: el mateix somriure inoblidable».

5. Podria dir-se que Guadalupe encarna l'esperit de les

benaurances" de què parla el Papa Francesc a *Gaudete et Exsultate*?

Crec que sí, perquè la seva vida, molt normal i al mateix temps plena de Déu, és una invitació esplèndida a obrir-se als altres. El seu exemple anima a sacsejar-se la comoditat per lliurar-se al servei dels altres.

Recorrent la via de les benaurances, Guadalupe ajuda a descobrir que només amb Crist es pot tenir una alegria profunda i permanent, com explica el Papa a *Gaudete et Exsultate*.

6. Hi ha devoció popular? Quines coses demana la gent a Guadalupe Ortiz de Landázuri?

La devoció privada a la Guadalupe s'està estenent cada vegada més. Moltes persones escriuen a la postulació per deixar constància de les gràcies que Déu els ha concedit, després d'haver invocat la Guadalupe. En els últims 10 anys,

hem rebut relats de favors provinents d'Espanya, Mèxic, Bèlgica, Itàlia, Portugal, Lituània, Kenya, Índia, Veneçuela, Equador, Guatemala, Puerto Rico, Estats Units i Canadà. Una altra mostra evident de la seva fama de santedat és que a Zamora -en l'Estat de Michoacán, a Mèxic- han posat el nom de "Col·legi Guadalupe Ortiz de Landázuri" a una escola de primària. Aquesta iniciativa ha estat promoguda per algunes persones que van llegir la seva biografia i van quedar admirades per la seva santedat, per la seva professionalitat i per la seva dedicació a l'ensenyament i a la formació de la joventut.

Les persones que acudeixen a la intercessió de la Guadalupe han rebut gràcies molt variades: curacions, favors relacionats amb l'embaràs i el part, obtenció de llocs de treball, compaginar feina i família, resolució de problemes

econòmics, reconciliacions familiars, acostament a Déu d'amics i companys de treball, etc.

7. El Papa Francesc acaba d'aprovar un miracle atribuït a la intercessió de Guadalupe Ortiz de Landázuri. En què consisteix?

Es tracta de la curació en una nit d'un carcinoma basocel·lular. El 28 de novembre de 2002, el senyor que patia aquest càncer de pell, localitzat al costat de l'ull dret, va invocar a Guadalupe amb fe i intensitat abans d'anar a dormir i, en llevar-se l'endemà, el 29 de novembre, va descobrir que estava curat: la lesió havia desaparegut completament i sense deixar cap senyal. Els pèrits mèdics de la Congregació han jutjat que aquest fet no té explicació científica. Els consultors teòlegs i, més tard, els cardenals i bisbes van valorar que s'ha d'atribuir a la

intercessió davant de Déu de la Guadalupe.

Dades sobre la beatificació

La cerimònia de beatificació se celebrarà el dissabte, 18 de maig, al Palau Vistalegre Arena (Madrid), a les 11 del matí (hora local). Presideix la cerimònia el cardenal Angelo Becciu, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, com Llegat Pontifici. La memòria de Guadalupe se celebrarà el 18 de maig, aniversari de la seva primera comunió.

Al dia següent, 19 de maig, se celebrarà la Missa d'Acció de Gràcies en el mateix lloc, a les 12 del migdia, presidida per monsenyor Fernando Ocáriz, prelat de l'Opus Dei.

De la gestió material de l'esdeveniment s'ha responsabilitzat l'Associació *Memoria Álvaro del Portillo*, que té com a finalitat contribuir al coneixement i difusió de la vida i escrits de monsenyor Àlvar del Portillo i d'altres fidels de la Prelatura de l'Opus Dei.

Guadalupe és la tercera persona de l'Opus Dei que arriba als altars. El fundador, Josepmaria Escrivà de Balaguer, va ser canonitzat el 2002. El seu successor al capdavant de l'Opus Dei, Álvaro del Portillo, va ser beatificat l'any 2014.

Guadalupe és, al mateix temps, la primera dona i el primer fidel laic de l'Opus Dei que és beatificat (sant Josepmaria era sacerdot i el beat Àlvar era bisbe). Guadalupe era numerària. Els numeraris són fidels de l'Opus Dei —homes i dones— que viuen el celibat, com un do de Déu i per motius apostòlics. Això els

permet una major dedicació a tasques formatives, sense modificar en res la seva condició laïcal, la seva situació professional, la seva posició en l'Església i en la societat.

Sense ser de les primeres vocacions a l'Opus Dei, Guadalupe està en els inicis de moltes tasques apostòliques que han deixat una empremta profunda en les generacions posteriors de fidels de la Prelatura.

Actualment hi ha obertes 17 causes de canonització de fidels de l'Opus Dei a vuit països, entre elles les de dos matrimonis, un dels quals és precisament el germà de Guadalupe: Eduardo Ortiz de Landázuri i la seva dona Laura Busca.

Característiques de l'acte: Digital, solidari, intergeneracional, internacional

Digital: L'aforament de la seu de la cerimònia és petit per a totes les

persones que desitgen participar de la beatificació. Per això s'han ofert vies digitals de participació:

Televisió o streaming: La cerimònia es transmetrà en directe per televisió a 13 països i per streaming a través del web www.opusdei.org. A més, podrà seguir des dels següents canals de televisió: 13tv (Espanya), EWTN (EUA i Llatinoamèrica), Canção Nova (Brasil), TV Família (Veneçuela), MA Visió (Mèxic), ESNE TV (Mèxic), TV Trwam (Polònia), Laudato TV (Croàcia) i Telepace (Itàlia).

App: L'app 'Beatificació Guadalupe Ortiz de Landázuri', disponible a Google Play i App Store, permet també preparar-se i participar digitalment de la cerimònia del 18 de maig.

Fanzones: Al web de la beatificació, www.guadalupe19.org, apareix l'elenc d'esdeveniments i fanzones a Espanya, en què serà possible

compartir la cerimònia i l'alegria de la beatificació. A més, hi haurà centenars de llocs #BeGol a tot el món, una mostra es pot consultar al web

www.guadalupeortizdelandazuri.org i també en l'app.

Solidari: Els donatius de la beatificació es destinaran a les "Beques Guadalupe" de l'Associació Harambee (www.harambee.es), dirigides a joves africanes que vulguin formar-se en l'àmbit científic en universitats europees i africanes. El Programa *Beques Guadalupe* finançarà deu beques anuals per a la mobilitat d'investigadores a través d'estades curtes (d'1 a 9 mesos) en centres d'investigació, on puguin completar la seva formació. Es potenciaran sobretot aquells projectes relacionats amb major impacte en les persones: vida (especialment, ciències de la salut) i

terra (especialment desenvolupament sostenible).

Intergeneracional: Encara viuen moltes persones que van conèixer a Guadalupe Ortiz de Landázuri. En la seva majoria, són persones d'edat avançada. Alhora molts joves se senten inspirats per la vida de Guadalupe. Des del principi, s'ha procurat que en l'esdeveniment participin persones grans i joves. El comitè organitzador està format per persones de diferents generacions i, a la llotja d'honor de la beatificació, hi seran presents un grup d'avis amb els seus néts.

Internacional: Tot i que la beatificació se celebri a Madrid — perquè Guadalupe va ser una fidel d'aquesta diòcesi— en la cerimònia participaran persones de més de 62 països.

Algunes dades sobre la cerimònia

La cerimònia tindrà lloc al Palau Vistalegre Arena. El Palau de Vistalegre és un espai multiusos en el barri de Carabanchel, edificat en el lloc que ocupava l'antiga plaça de toros de Vistalegre, inaugurada el 1908, destruïda durant la Guerra Civil i reconstruïda el 1944 (se la coneixia com La Chata perquè va quedar inacabada). Té un aforament de 13.500 persones i es pot adaptar a diferents formats i esdeveniments: concerts, mítings, esports, etc.

Per a la beatificació, l'aforament és de 11.275 persones (el mateix aforament es manté en l'esdeveniment festiu en honor a la nova beata (dissabte a la tarda) i en la missa d'acció de gràcies de diumenge 19).

Pel que fa a participants internacionals, s'han repartit 3.000 packs amb 9.000 entrades (3 esdeveniments) a grups de 62

nacionalitats. El país amb major nombre d'assistents és Espanya, seguit de Mèxic (600), Itàlia (312), Polònia (200), Filipines (160), Portugal (150) i Nigèria (100).

Hi ha 200 concelebrants. D'ells 7 cardenals, 10 arquebisbes (entre ells el nunci apostòlic a Espanya) i 17 bisbes. Per part de l'Opus Dei, concelebraran el Prelat, el vicari general i els vicaris de diferents circumscripcions de la Prelatura a Espanya i l'estranger.

Bibliografia

Biografies

► Mercedes Montero, ***En vanguardia. Guadalupe Ortiz de Landázuri***, Madrid, Ediciones Rialp, 2019, 310 pàgines.

- María del Rincón y María Teresa Escobar, **Letras a un Santo. Cartas de Guadalupe Ortiz de Landázuri a san Josemaría Escrivá**. Roma, desembre de 2018, 74 pàgines.
- Cristina Abad Cadenas, **La llibertat d'estimar**, Madrid, Ediciones Palabra, 2018, 126 pàgines.
- Mercedes Eguíbar, **Guadalupe Ortiz de Landázuri. Trabajo, amistad y buen humor**. Madrid 2001. Ed. Palabra. 294 pàgines

Fulletts

- Amparo Catret Mascarell i Mar Sánchez Marchori, **Se llamaba Guadalupe. Una mujer dedicada al servicio de los demás**. Madrid 2002. Ed. Palabra. 31 pàgines
- Mercedes Eguíbar Galarza, **Guadalupe Ortiz de Landázuri**. Madrid 2007. Ed. Palabra. 77 pàgines

Veus en dictionaris

► “Guadalupe Ortiz de Landázuri”.
Ecclesia. Vol. LXI. Núm. 3078. 2001.
Pàgina 1838.

► José Martín Brocos Fernández,
“Ortiz de Landázuri y Fernández de
Heredia, María Guadalupe”, en
Diccionario biográfico español. Vol.
XXXIX. Madrid 2012. Real Acadèmia
d'Història. Pàgines 115-116

► Mercedes Eguíbar Galarza, “Ortiz
de Landázuri, Guadalupe”, en José
Luis Illanes Maestre [ed.].
*Diccionario de San Josemaría Escrivá
de Balaguer*. Burgos. Monte Carmelo -
Institut Històric Josepmaria Escrivà.
2013. Pàgines 926-927

Articles en revistes

► Lucina Moreno-Valle i Mónica
Meza, “Montefalco, 1950: una
iniciativa pionera para la promoción
de la mujer en el ámbito rural

mexicano". *Studia et Documenta: Rivista dell'Istituto Storico san Josemaría Escrivá*. Núm. 2. Roma 2008. Pàgines 205-229

► Mercedes Montero Díaz, "Los comienzos de la labor del Opus Dei con universitarias: la Residencia Zurbarán de Madrid (1947-1950)". *Studia et Documenta: Rivista dell'Istituto Storico san Josemaría Escrivá*. Núm. 4. Roma 2010. Pàgines 15-44

► José Carlos Martín de la Hoz, "Información sobre las causas de canonización de algunos fieles del Opus Dei". *Studia et Documenta: Rivista dell'Istituto Storico san Josemaría Escrivá*. Núm. 7. Roma 2013. Pàgines 433-449

Documental en DVD

► Guadalupe Ortiz de Landázuri. Formato Vídeo. 2005. 36 min
[Comandes a Fundació Beta Films]

► Guadalupe. Reportatge multimedia sobre Guadalupe Ortiz de Landázuri

Fotografies

► Àlbum a Flickr (HD)

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/dossier-
informatiu-sobre-guadalupe-ortiz-de-
landazuri/](https://opusdei.org/ca-es/article/dossier-informatiu-sobre-guadalupe-ortiz-de-landazuri/) (28/03/2025)